

2. velikonočna nedelja – leto A

Jezus se prikaže učencem

(Jn 20,19-31)

Pod noč tistega dne, prvega v tednu, ko so bila tam, kjer so se učenci zadrževali, vrata iz strahu pred Judi zaklenjena, je prišel Jezus, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« In ko je to rekel, jim je pokazal roke in stran. Učenci so se razveselili, ko so videli Gospoda. Tedaj jim je Jezus spet rekel: »Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošiljam.« In ko je to izrekel, je dihnil vanje in jim dejal: »Prejmite Svetega Duha! Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.«

Tomaža, enega izmed dvanajstih, ki se je imenoval Dvojček, pa ni bilo med njimi, ko je prišel Jezus. Drugi učenci so mu torej pripovedovali: »Gospoda smo videli.« On pa jim je rekel: »Če ne vidim na njegovih rokah rane od žebeljev in ne vtaknem prsta v rane od žebeljev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval.« Čez osem dni so bili njegovi učenci spet notri in Tomaž z njimi. Jezus je prišel pri zaprtih vratih, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« Potem je rekel Tomažu: »Položi svoj prst sem in poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren.« Tomaž mu je odgovoril in rekel: »Moj Gospod in moj Bog!« Jezus mu je rekel: »Ker si me videl, veruješ? Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati!«

Jezus je vpricho svojih učencev storil še veliko drugih znamenj, ki niso zapisana v tej knjigi; ta pa so zapisana, da bi vi verovali, da je Jezus Mesija, Božji Sin, in da bi s tem, da verujete, imeli življenje v njegovem imenu.

Ker si videl, si veroval ...

Kaj se je dogajalo z apostolom Tomažem, se sprašujem. Kaj ga je vodilo v dvom? Ali se vam zdi bolj logičen dvom ali vera? Pomislimo, da je Tomaž preživel z Jezusom in apostoli tri leta. Bil je deležen mnogih čudežev, ozdravljenj, lahko je videl od mrtvih obujenega Lazarja in še kaj. S prijatelji je spremljal Jezusa in ob njem lahko doživljal čudovito prijateljstvo. Ne nazadnje je delil s prijatelji nasprotovanje farizejev in pismoukov. Ob Jezusu se je utrjeval v nauku in ljubezni. Kako to, da po vsem tem, Tomaž ni verjel apostolom, da so videli Jezusa?

Ta njegov dvom lahko razumem samo kot dvom, ki ga je kot otrok prenesel v odraslo dobo in se je zakoreninil v njegovi drži. Toliko razočaranj, ki jih je doživel v svojem odraščanju, ga je težilo, da ni mogel zaupati nikomur več. Pravzaprav bi lahko rekli, da je bil dvom njegov način življenja. Dvomil je v vsak odnos, dvomil v vsako besedo, dvomil v vsakega človeka. Tako je dvomil tudi v Jezusovo ljubezen. Ni hotel biti še enkrat razočaran. Ni hotel tvegati koraka vere in zaupanja. Zato je rekel: »Če ne vidim na njegovih rokah rane od žebeljev in ne vtaknem prsta v rane od žebeljev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval.« Mar ni to grozen dvom! Kako jasna zahteva. Sliši se skoraj kot upor Bogu. Gospod ga je vseeno uslišal. Na dnu Tomaževih dvomov je tlelo hrepenenje, da bi veroval, da bi se v veri umiril. Moj Gospod in moj Bog! Kakor je prej grozljiv dvom, je v teh besedah čudovita izpoved.

In kje smo mi? V neprestanih dvomih ali v trdni veri. Ne mislim najprej na vero v Jezusovo vstajenje. Najprej pomislimo na vero v ljubezen, na upanje v resnično prijateljstvo, zaupanje sočloveku. Koliko sploh tvegamo zaupati, se odpirati, verovati? Tu se začne pot vere. Vere brez odnosov ni. Tomaž ni

zaupal človeku, zato ni veroval Bogu. Tako je tudi z nami. Če zaupamo sočloveku, lahko verujemo. Če te vere ni, je zastoj vera v Boga. Je pravzaprav prazna in lažna.

Boj med vero in dvomom je neprestan: v nas, v svetu in v Cerkvi. Ob tem mi misli uhajajo na naše romanje v San Giovanni Rotondo k patru Piu. Razmišljam o tem, kako so mu mnogi nasprotovali. Imel je Kristusove rane, po njegovi priprošnji so se dogajali čudeži, a vedno je bilo mnogo tistih, ki so mu nasprotovali in ga imeli celo za prevaranta. Kako to se sprašujem? Čudeži niso zadostovali, Kristusove rane tudi ne. Če se srce upre ljubezni, nič ne zadošča! Če se srce zapre za dobro, je vsak dokaz prazen. Tisti, ki ne more zaupati človeku, ne more zaupati Bogu. Kdor ne more verjeti človeku, ne more verovati v Boga.

Na romanju smo se ustavili tudi v Lancianu, kjer se je že leta 750 zgodil evharistični čudež. Še danes lahko gledamo v meso spremenjeno hostijo, ki je po raziskavah del srčne mišice, človeka starega približno 30 let, ter pet kapel krvi, ki skupaj tehtajo 15,85 g in prav toliko ena sama. Nora skrivnost je tam na ogled vsakemu. Ko sem gledal v to, me je presunilo to, da pravzaprav še vedno vse ostaja stvar vere. Vidimo čudež, a na nas je, da verujemo. Vse je preverjeno, a še vedno lahko dvomimo.

Ob vsem tem razmišljam, da je naša pot vere, pot zaupanja človeku. Kot je rekel papež Janez Pavel II., ki je bil danes proglašen za blaženega: Človek je pot Cerkve, Jezus je pot človeka. Najprej človek, potem Bog. Če bomo zaupali človeku, bomo lahko zaupali Bogu, če bomo tvegali ljubezen, je bomo tudi deležni.

Naj bo današnja nedelja, nedelja naše odločitve za zaupanje v ljubezen sočloveka. Bolje da se še enkrat opečemo, kot da gre mimo nas Bog, ki se je prikazal učencem. Tvegajmo odnose, da bomo lahko deležni vere. Vse pa ostaja božja milost. Naj nas nedelja božjega usmiljenja opogumlja. Božje usmiljenje je večje od človeške nemoči. Zato se nam, kljub naši neveri, Gospod vedno razodeva kot se je po vstajenju razodel apostolu Tomažu.